№2 2016

Маленькі рыцар Беззаганнай

Ці патрэбны

Месяц май, як вядома, у нашым Касцёле прысвечаны Найсвяцейшай Панне Марыі. У маі мы праслаўляем Яе добрае Найсвяцейшае Сэрца, якое моцна любіць сваіх дзяцей, гэта значыць, усіх нас. А ў чэрвені мы молімся да Найсвяцейшага Сэрца Яе Сына, Езуса Хрыста. Езус так моцна палюбіў усіх нас, што дзеля нас не пабаяўся прыняць страшную смерць на крыжы.

На абразах мы бачым Езуса і Марыю з выявамі іх сэрцаў. З гэтых абразоў нібы прамяніцца на нас вялікая любоў. А мы? Што мы даем Ім узамен? Такія пытанні аднойчы задала дзецям сястра Марта, і вось што яна пачула ад іх.

– Малітву! – гукнула Аленка. – Шмат-шмат малітваў!

Сястра пахваліла дзяўчынку і запытала, як жа яна іх назбірае – шмат малітваў? Аленка на хвіліну задумалася і яшчэ гучней усклікнула:

– Ружанец! У ружанцы іх шмат!

– Вельмі прыгожы падарунак! – згадзілася сястра Марта.

– А я... а мы з Ганкай збіраем для Маці Божай і Езуса кветкі, – сказала Кася. – Нас мама пасылае па кветкі.

– Мы потым упрыгожваем алтарык з абразом і свечкамі, – падтрымала сваю меншую сястру Ганка.

– Ну і дзе тут вашы кветкі? – чмыхнуў Ромка: – Май ужо на носе, а кветкі дзе? Ну, дзе?

Кася зморшчылася і гатовая была ўжо заплакаць, але яе сястра так лёгка не здалася:

– А лотаць ужо квітнее – на сажалцы шмат! І да мая яшчэ цэлых тры дні. Калі будзе шмат сонца – дзьмухаўцоў будзе-е... мора! А потым і канваліі, і разбітыя сэрцы заквітнеюць!..

– ...і півоні падаспеюць, – падтрымала сястра Марта. – Не бядуй, Ромка, кветак хопіць. Абы было жаданне іх збіраць.

падарунак..?

– А вы, Янка, Марк і Данік, якія падарункі зробіце? – запытала сястра Марта ў трох братоў.

Марк як старэйшы адказаў за ўсіх:

– Мама сказала, што мы будзем маляваць, а потым зробім у нашай кватэры цэлую выставу!

– Каму што, а ім малюнкі, – пакпіў Уладзік.

Усе ведалі, што браты вельмі любяць маляваць. Іх малюнкі неяк нават былі ў «Маленькім рыцары Беззаганнай».

– А табе шкада? Шкада, так? – закрычаў самы меншы Данік, але сястра Марта суцішыла дзяцей:

– Запрасіце мяне потым на выставу, хлопцы! А можа мы ўсе разам сходзім? – запытала яна ў дзяцей, і тыя, вядома ж, згадзіліся.

– А я вось думаю, – сказаў ціхмяны заўсёды Алесь, – а ці патрэбныя Езусу нашы падарункі? Ягонай Маці то можа і патрэбныя – Яна ўсё ж жанчына... А Езусу? Ды Ён можа сам зрабіць сабе найлепшы падарунак! Такі, які нам і не сніласяя...

Дзеці прыціхлі, задумаліся. Сястра Марта ўсміхалася, пачакала крыху, а потым прапанавала:

– Няхай гэта будзе для вас хатнім заданнем. Падумайце, ці патрэбныя нашы падарункі Езусу і Яго Маці...

А вы, нашы чытачы, што думаеце пра гэта? Напішыце нам. Найбольш цікавыя адказы мы надрукуем у часопісе. І за цікавыя лісты, да таго ж, можна зарабіць яшчэ 7 балаў. Гэта для тых, хто любіць адгадваць нашы загадкі.

7

Маленькі рыцар Беззаганнай

«Маленькі рыцар Беззаганнай». № 2 (72)/2016 г.
Часопіс для дзяцей. Выдаецца на ахвяраванні вернікаў.
Заснавальнік: Мінска-Магілёўская архідыяцэзія Рыма-каталіцкага Касцёла ў РБ.
220030, г. Мінск, вул. Рэвалюцыйная, 1а.
Часопіс зарэгістраваны ў Дзяржаўным рэестры сродкаў масавай інфармацыі за №904.
Касцёльны кансультант — кс. Дзмітрый Пухальскі, рэдактар — Ірына Францаўна Жарнасек,
мастак — Галіна Хінка-Янушкевіч, камп'ютарная вёрстка — Алег Глекаў.
***Адрас для лістоў:** а/с 101, 220002 г. Мінск-2; **e-mail:** m.rycar@yandex.by*
Фармат 70Х90 1/16. Ум. друк. арк. 1,05. Наклад 3 000 экз. Заказ № 3621.
Падпісана да друку 21.06.2016 г. Надрукавана ў УПП «Віцебская абласная друкарня»
ЛП 02330/116 ад 27.03.2014 г., вул. Шчарбакова-Набярэжная, 4. 210015, г. Віцебск.

Не трэба

Урокі айца Віталія

I
Не май іншых багоў, апроч Мяне

II
Не ўжывай імя Пана Бога твайго дарэмна

III
Памятай дзень святы святкаваць

IV
Шануй бацьку свайго і маці сваю

VI
Не забівай

Надзейка з захапленнем глядзела на сваю сяброўку Зосю. Што праўда, захаплялася яна не самой Зосяй, а яе сукенкай — новай, блакітнай, з прыгожым бантам.

Вось дык прыгажосць! Я таксама хачу такую! — падумала Надзейка. — Ох, як бы на мяне тады ўсе глядзелі! Якая б я была ў ёй прыгожая! Толькі дзе мне такую ўзяць? Мама з татам мне ў гэтым месяцы ўжо нічога не купяць, бо я выпрасіла ў іх новы ровар...

Надзейцы зрабілася сумна і зусім-зусім непамысна. Сукенка была вельмі прыгожая, але ж такая недасягальная!..

А можа, папрасіць Зосю, каб яна мне дала панасіць гэтую сукенку? — разважала дзяўчынка. — А калі яна не згодзіцца? Але хіба яна мае права не згадзіцца?! Яна ж мая сяброўка! А калі ўсё ж не згодзіцца? О, тады яна мне больш не сяброўка! Тады яна атрымае ад мяне! Я ёй хуценька гэты бант адрэжу ад сукенкі! Вось тады паглядзім, якая яна будзе прагожая...

Такія думкі лезлі ў Надзейчыну галаву, віравалі ў ёй, адбіралі спакой аж да таго часу, пакуль Надзейка не

нам чужога

спахапілася, згадаўшы, што яна так вось чамусьці пачала думаць пра Зосю — сваю лепшую сяброўку! Дома Надзейка падзялілася сваімі непрыемнымі думкамі з мамай. Ёй ужо не хацелася той прыгожай сукенкі! Ёй проста было сорамна за свае нядобрыя думкі. Мама пахваліла Надзейку і сказала:

— Дарагая мая дачушка: злыя ўчынкі заўсёды пачынаюцца ад злых думак і жаданняў. Таму ты правільна зрабіла, што адагнала кепскія думкі раней, чым яныператварыліся ва ўчынкі. А прыгожую сукенку мы табе абавязкова купім. І яна зусім не мусіць быць гэткая ж, як у Зосі, праўда ж?

Надзейка радасна засмяялася і абняла маму. Як жа гэта добра, калі цябе разумеюць!

Айцец Віталій Даніловіч,
марыянін.

Сябры! Разам з пачаткам летніх канікулаў айцец Віталій Даніловіч завяршыў свае ўрокі пра Божыя запаведзі. Але ўвосень ён збіраецца прадоўжыць гаворку з намі. А пакуль — адпачывайма і набіраемся сілаў!

Маленькі рыцар Беззаганнай

X
Не пажадай нічога, што належыць бліжняму твайму

IX
Не пажадай жонкі бліжняга твайго

VIII
Не сведчы фальшыва супраць бліжняга твайго

VI
Не чужалож

VII
Не крадзі

Дзяліцца любоўю

Што рабіць, калі табе самому кепска? Не таму кепска, што ў цябе дрэнны настрой, што за вакном дождж, град альбо снежная завіруха. А калі кепска, бо табе чамусьці не хапае любові іншых людзей — татавай, мамінай, любові сястры альбо брата, цёці альбо дзядзі? Калі дарослыя займаюцца сваімі справамі, а да цябе ім чамусьці няма ніякай справы?

Хтосьці скажа, што так не бывае. Не, сябры, на жаль, бывае. І гэта добра зведаў на сабе, бадай што, кожны выхаванец Дзіцячага дома, нягледзячы на тое, з якіх прычынаў ён апынуўся ў тым доме. Так бывае. І што тады рабіць? Злавацца на ўвесь свет? Зачыніцца ад яго? Надзьмуцца, нібы той шэры балонік? І трымаць у сабе свае крыўды? Альбо пры выпадку выкідваць іх на тых, хто нічога падобнага не ведае?

Выхаванцы друйскага Дзіцячага дома з дапамогай сясцёр эўхарыстак Ірэны і Наталлі жывуць інакш. Яны дапамагаюць тым, каму таксама нясоладка жывецца. Напрыклад, тым людзям, якія знаходзяцца ў доме для адзінокіх састарэлых. На вялікія святы, напрыклад, яны прыходзяць да іх з падарункамі.

Тыя падарункі збіраюць зазвычай парафіяне. А тое-сёе дзеці і сваімі рукамі прыгатуюць пад кіраўніцтвам сясцёр Наталлі і Ірэны, бо самастойна яны пакуль што не здолеюць напячы такога смачнага пячэння. Пробашч парафіі Сяргей Сурыновіч распавядаў неяк, як радавалася ягонае сэрца, калі дзеці вясёлай грамадою выпраўляліся да адзінокіх людзей калядаваць!..

А колькі радасці было ўсім, калі тая ж грамада завітала на свята міласэрнасці з шыкоўнымі падарункамі да тых, каму ўжо ніхто не дорыць нават самых сціплых падарункаў! Падарункі назбіралі парафіяне. Дарэчы, пра шчодрасць друйскіх парафіянаў: падарункаў тады назбіралі столькі, што нават падзяліліся з арганізацыяй, якая таксама дзеліцца з іншымі любоўю, — з віцебскім «Карытасам».

Тады ж дзеці сваімі рукамі зрабілі і прыгожа падпісалі паштоўкі для вязняў адной з калоній. Не сумняваюся, што радасна было атрымаць такія шыкоўныя віншаванні.

А яшчэ малодшыя друйскія парафіяне вельмі любяць спяваць, граць на розных музычных інструментах. Яны і ў касцёле прыгожа робяць гэта, і там, дзе іх песні прынясуць некалькі радасных хвілінаў.

Дык што ж рабіць, калі табе самому не надта соладка жывецца? Дзьмуцца на ўсіх? Крыўдзіцца? Злавацца? А можа, рабіць так, як гэтыя дзеці? Ісці да іншых і несці ім радасць! Ісці да іх і дзяліцца любоўю! Тады і самім таксама робіцца радасна.

Ірына Жарнасек

Прыгоды Даніка і Марыйкі

Цудоўным летнім днём Данік і Марыйка паехалі разам з татам і мамай у падарожжа. Яны вельмі любяць ездзіць са сваімі бацькамі. Нават калі не ведаюць, куды едуць. Галоўнае, што разам. Данік, як і ўсе дзеці ў гэтым ўзросце, хоча ўсё дакладна ведаць. Што, дзе, калі, як і чаму? На гэты раз усё было дакладна гэтаксама. Данік засыпаў тату з мамай пытаннямі. Тыя нават не паспявалі адказваць на іх, як сыпаліся новыя. Марыйка не ўмешваецца зазвычай у іх гаворку — няхай сабе нагаворацца. Так сабе і ехалі брат з сястрой, пакуль не заснулі. Дый не дзіва! Дарога сама нібы спявае калыханку.

Прачнуліся яны, калі машына спынілася. Дзеці выбеглі з яе, агледзеліся. Навокал — ні душы. Але затое шмат дрэваў, кустоў, кветак. Словам, раздолле! А яшчэ — сад, поўны яблыкаў! Сад, як патлумачыў тата, цяпер нікому не

належаў: ягоныя гаспадары даўно выехалі адсюль, а дрэвы засталіся. І, што самае важнае, на іх было шмат-шмат яблыкаў — духмяных, сакаўных!

— Іх можна збіраць? — запыталі дзеці.

Тата падумаў і адказаў:

— Думаю, можна. Напэўна, колішнім гаспадарам гэтага саду нават радасна было б даведацца, што хтосьці паласаваўся пладамі тых дрэваў, якія яны калісьці саджалі і даглядалі.

Добра, што знайшоўся пакет. Дзеці назбіралі ў яго яблыкаў. Данік, як сапраўдны мужчына, панёс яго да машыны, але тут пакет той па-здрадніцку выслізнуў з яго рук. Некаторыя могуць у такія хвіліны нават заплакаць. Але Данік не з гэткіх. Ён настойліва пачаў збіраць яблыкі, а Марыйка старанна дапамагала яму. На падмогу падаспела і мама. А калі ўсе разам робяць адну справу — гэта заўсёды надзейна. А што рабіў тата ў гэты час? — магчыма, запытае хтосьці. Як вы здагадваецеся, ён фатаграфаваў сваю сям'ю. І гэта таксама вельмі важная праца, бо некалі ўжо дарослыя Данік з Марыйкай з радасцю будуць глядзець на гэтыя здымкі, і ў іх памяці, магчыма, ажыве той даўні ўжо дзень — сонечны, цёплы, радасны. Такі цудоўны дзень. Сапраўдны падарунак!

Алесь Пятровіч, тата, г. Ліда.

Таму, хто прагне, Я дам задарма піць з крыніцы вады жыцця.

Ап 21,6

Ірына Жарнасек

ЖЫВАЯ ВАДА

Янка з татам пайшлі ў лес наламаць галінак бярозы. Заўтра свята – Спасланне Духа Святога...

– А чаму бярозу трэба ставіць у букеты? – Гучна ўголас пытае Янка па дарозе. – Купілі б кветкі...

– Добра, пайшлі купім кветкі, – нечакана згаджаецца тата.

– Не! – не на жарт спалохаўся Янка. – Ты ж абяцаў, што ў лес пойдзем!

Тата смяецца:

– Дык жа не хочаш...

– Хачу! – як мага гучней пераконвае тату Янка.

У Янкі гэткая звычка: пра ўсё пытацца, часта з мамай і татам не згаджацца, але заўсёды прапаноўваць штосьці іншае. Сваё. Але гэта, як аказваецца, не заўсёды карысна бывае – у лес вунь маглі сёння праз Янкаў язык не трапіць.

Буду лепш маўчаць, вырашае Янка, і нават некалькі крокаў ідзе поруч з татам моўчкі. Ды лес ужо зусім побач, і як тут змоўчыш?

– Во гэтую, самую прыгожую забярэм з сабой, – кідаецца Янка да маладзенькай бярозкі.

– Цалкам зрэзаць хочаш? Хіба што лепш некалькі галінак адрэзаць, – прапануе тата, і Янка адразу ж згаджаецца: не, яны не будуць зразаць дрэўцы, няхай сабе растуць.

– Дык чаму заўтра трэба зялёныя галінкі ставіць у букеты? – дапытваецца хлопчык.

– Мабыць таму, што ўвесну дрэвы пасля зімовага сну ажываюць, прыгожа зелянеюць і зноў радуюцца разам з усёй прыродай, бо зноў прыйшла вясна! Бог зноў ажывіў усё, зноў прыбірае нашу зямлю ў зеляніну ды квецень. А галінкі бярозы ў хаце нагадваюць нам пра гэта.

– А як Ён ажыўляе? – спыніўся Янка і агледзеўся. – Жывой вадой? Як у казках?

Яны выйшлі на паляну. Тата галасна засмяяўся, і рэха ад ягонага смеху адбілася ад высозных ялінаў, што стаялі на процілеглым беразе паляны. Янка прыслухаўся і гукнуў:

– О-го-го!...

– ... го-го-го... – адгукнулася рэха.

А тата раптам заспяваў:

Дай вады жывой, Дух Святы прыйдзі!

Распалі агонь, сэрцаў дакраніся...

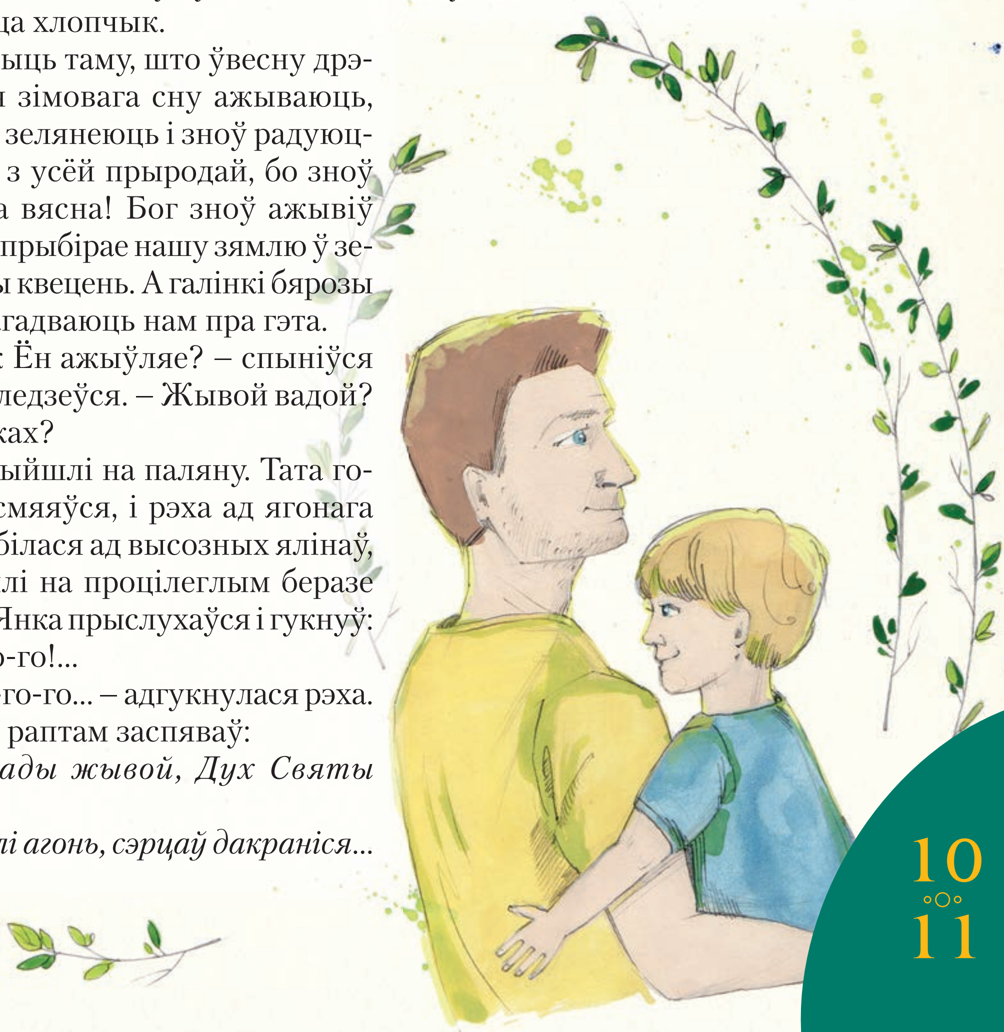
Напаўняй ты нас подыхам сваім,

Будзь для нас святлом і надзе-я-я-яй...

– Я чуў, чуў, – радасна закрычаў Янка, – ты ўчора вучыў гэтую песню пад гітару!

– Усё ты, Янка, чуеш! Усё ты, сынку, ведаеш!

У таты вясёлы настрой. Янка любіць, калі тата з мамай вясёлыя. Яму тады таксама весела і радасна. І ён абавязкова навучыцца спяваць гэтую песню.

Яны адрэзалі некалькі галінак і пайшлі дахаты. Па дарозе тата расказваў, як ён у дзяцінстве гуляў тут, за горадам, з сябрамі – сярод маленькіх бярозак і елак. А цяпер яны вунь якія вымахалі!

– Як добра, што вы іх тады не зрэзалі, – сказаў Янка.

– Добра, – згадзіўся тата цалкам сур'ёзна. – А ведаеш, усё, што мы робім добрае, ад Яго паходзіць. Ад Святога Духа...

– Мы сёння тую бярозку таксама таму не зрэзалі? – запытаў Янка.

– Таксама...

– А тое, што мама сёння хацела адлупцаваць котку Мілку за тое, што яна нашкодзіла, а потым перадумала?

– Таксама.

– І тое, што ты спачатку адзін хацеў ісці ў лес, а потым перадумаў і ўзяў мяне – гэта таксама Святы Дух, – ужо не запытаў, а сцвердзіў Янка.

Тата моўчкі згадзіўся, толькі мацней сціснуў сынаву руку.

А кветкі яны ўсё ж купілі, бо вырашылі, што даўно яны, мужчыны, не дарылі маме кветак. Дык і купілі некалькі чырвоных і белых цюльпанаў. Жанчына, якая іх прадавала, сказала, што белыя цюльпаны бываюць вельмі рэдка, таму яны зрабілі вельмі правільны выбар.

– Гэта Святы Дух... – ціхенька прашаптаў сам сабе Янка.

Адчыняючы дзверы, хлопчык адразу пачуў прыемны пах, што даносіўся з кухні. Мама спякла пірог з вішнёвым варэннем!

– Тут таксама быў Святы Дух! – радасна гукнуў Янка. – Бо ўсё, што добрае, ад Яго паходзіць! Так сказаў тата!

– Але Ён не толькі быў. Ён ёсць! – радасна засмяялася мама, хаваючы твар у цюльпаны.

– Бо Ён вее, дзе хоча... – падняўшы палец угору, падсумаваў тата. – Так сказана ў Святым Пісанні!

Мастак — Вольга Чарняўская.

Прыпавесці

Сонца і Вецер

Аднойчы Вецер і Сонца спрачаліся, хто з іх мацнейшы. Вецер сказаў: «Бачыш вунь унізе старога ў плашчы? Я здзяру з яго гэты плашч хутчэй за цябе!».

І вось Сонца схавалася за хмару, а вецер пачаў дзьмуць гэтак моцна, што ўжо рабіўся падобным да буры. Але з кожным новым парывам ветру стары толькі мацней захутваўся ў плашч.

Нарэшце Вецер здаўся і аціх. Тады Сонца паказалася з-за хмары і ласкава ўсміхнулася старому. Той таксама заўсміхаўся, пачаў выціраць пот ды зняў плашч. І Сонца патлумачыла Ветру, што дабрыня і ласка заўсёды мацнейшыя за гнеў і злосную сілу.

Малюнак Марыны Петух.

Заслужаны дыплом

Неяк мы пісалі пра Юльянку Барысёнак. Пра тое, як яна прыгожа сябруе са сваёй бабуляй Валянцінай і часта ездзіць разам з ёю на розныя фэсты, рэкалекцыі, цікавыя сустрэчы. Бабуля ганарыцца сваёй унучкай, бо яна паспявае займацца таксама і гімнастыкай.

Стойка на галаве — дык стойка! Шпагат — дык шпагат! У любым месцы, у любых абставінах Юльянка здольная паказаць сваё майстэрства.

Дзяўчынка часта ўдзельнічае ў самых розных спаборніцтвах. І вось нядаўна яе руплівасць ды настойлівасць былі заслужана ўзнагароджаныя. У чарговых спаборніцтвах па фрыстайле і акрабатыцы Юльянка заняла другое месца і атрымала дыплом. Мы віншуем нашу чытачку Юльянку Барысёнак і жадаем ёй новых поспехаў!

І. Студзеньская

МИНИСТЕРСТВО ОБРАЗОВАНИЯ
РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ

УЧРЕЖДЕНИЕ «СПЕЦИАЛИЗИРОВАННАЯ
ДЕТСКО-ЮНОШЕСКАЯ ШКОЛА
ОЛИМПИЙСКОГО РЕЗЕРВА ПО ФРИСТАЙЛУ
И АКРОБАТИЧЕСКИМ ВИДАМ»

ДИПЛОМ

НАГРАЖДАЕТСЯ

[illegible]

занявшая (ий) 2 место
в чемпионате СДЮШОР
по фри[illegible]айлу
и акробати[illegible]м видам
под девизом «Спорт-здоровье»
по прыжкам на акробатической дорожке
среди девочек
по программе I юношеского разряда

Минск
2016 г.

Антон Лукін

Зорнае возера

Жылі-былі на свеце кот Васька і сабака Барон. Яны былі сябрамі і штодня бавілі разам час у розных гульнях. Разам ім ніколі не было сумна. А ўвечары гаспадыня клікала Ваську ў хату, ну а Барон, як і кожны сабака, заставаўся ў сваёй будцы. Часта сябры за дзень так нагуляюцца, што ўвечары адразу заснуць. Да наступнай раніцы.

Але вось аднойчы ўлетку гаспадыня пакінула акно ў хаце нанач расчыненым. Васька гэта прыкмеціў і вырашыў даведацца, як там справы ў Барона. Дык скочыў ён на падваконне і пачаў клікаць сябра. Барон адразу пачуў яго і вылез з будкі.

– Не спіцца? – запытаў у яго Васіль і скочыў уніз.

– Ды штосьці не магу заснуць... Ляжу вось, за зоркамі назіраю...

– За якімі яшчэ зоркамі? – здзівіўся Васька.

Васька быў яшчэ маленькім коцікам, таму гаспадыня ніколі яшчэ не выпускала яго ўвечары на двор, і ён не бачыў, не

ўяўляў і ўжо, тым больш, нічога не ведаў пра зоркі. Вось чаму ён здзівіўся, пачуўшы новае слова.

– Ты што, ні разу не бачыў зорак? – здзівіўся ў сваю чаргу Барон.

– Не, – упэўнена адказаў Васька.

– Ды яны ж кожную ноч на небе! – Барон задраў галаву і паглядзеў на неба. Тут ужо і кацяня падняло галаву і... знямела ад здзіўлення. Толькі ягоныя вочы хадзілі туды-сюды, туды-сюды...

– Ну, як?! – запытаў сябра Барон.

Але ўражаны Васька ўсё яшчэ глядзеў на неба і адно здолеў мяўкнуць у адказ:

– Што... гэта?

– Гэта зоркі, – адказаў Барон.

– Як прыгожа-а-а... – ціхенька прашаптала кацяня і зноў пачало разглядваць небасхіл. Барон прамаўчаў і разам з сябрам нейкі час узіраўся на зоркі. Зорак было вельмі шмат.

– Барон, а яны жывыя! – гукнуў Васька і паказаў лапкай на штосьці бліскучае, што рухалася па небе.

– Бачу, – адказаў яму Барон і патлумачыў: – Многія зоркі рухаюцца, а некаторыя нават падаюць!

– Падаюць? На зямлю?!

– Ну так...

І ў гэты самы момант згарэла адна зорка. Сябры ўбачылі гэта і падумалі, што зорка звалілася проста за плотам.

– Ты бачыў? – піскнуў Васька. – Бачыў, Барон, зорка тут во блізка звалілася!

– Бачыў. Пабеглі, пашукаем яе!

І яны кінуліся на пошукі зоркі. Яны ірванулі да весніцаў, абабеглі плот, але зоркі нідзе не было. Васька шукаў у траве, а Барон рынуўся ў кусты, за якімі было невялікае возера.

– Васька, глядзі! – паклікаў Барон сябра і паказаў лапай на возера, у якім таксама было шмат зорак.

Васька падбег і застыў на месцы.

– Вось куды, значыць, падаюць зоркі! – радасна ўсклікнуў ён. – Ды гэта проста... проста нейкае зорнае возера! – мяўкнуў Васька.

Барон падтрымаў сябра:

– Так, а зорак тут гэтаксама шмат, як і на небе.

– Зорнае возера, – захоплена шапнуў Васька.

З таго вечара сябры пачалі часта прыбягаць сюды. Цяпер яны маглі любавацца зоркамі не толькі на небе, але і ў сваім зорным возеры.

Пераклад з рускай мовы І.Ж.

Малюнкі Аліны Мяльковай.

Гульні ✿ Загадкі

ЗАГАДКІ З БІБЛІІ

Сябры!

Мы разумеем, што лета – пара адпачынку. Але ж, згадзіцеся, не ад нашых загадак! Тым больш што сёння мы прапануем вам загадкі, сугучныя вашаму настрою. Усе вы любіце падарожнічаць. А як і куды вандравалі героі з Бібліі? Паспрабуем прыгадаць.

- У якой кнізе Бібліі распавядаецца пра вялікае падарожжа старажытных габрэяў? Што гэта было за падарожжа?
- З якога горада і ў які вандравалі святы Юзаф з Найсвяцейшай Паннай Марыяй, каб нарадзіць Езуса? Чаму яны гэта рабілі?
- У які горад пілігрымаваў дванаццацігадовы Езус са сваімі бацькамі?
- У якім горадзе адбыўся апошні зямны шлях Езуса?
- Як называлася мясцовасць, куды ішлі двое вучняў і сустрэлі свайго Уваскрослага Настаўніка?
- У які горад ішоў Саўл, які потым стаў Паўлам, калі яго спыніў голас Уваскрослага Езуса? Якія словы сказаў тады Езус?

Маленькі рыцар Беззаганнай

Адказы на **Загадкі, змешчаныя ў № 1 за 2016 г.**

«Загадкі з Бібліі»: Лк 18, 15-17; у Евангеллі святога Яна; Езус уехаў у Ерузалем на асле, яго віталі словамі: «Гасанна сыну Давіда!»; Сымон; Марыя Магдалена; Не бойцеся.

Рэбус: Любіце адзін аднаго, як Я палюбіў вас.

Пытанне: белы і чырвоны промні на абразе Езуса Міласэрнага азначаюць збавенную крыніцу для хрысціянаў: ваду і кроў Езуса Хрыста.

Гербы Беларусі: святы Лаўрэн на гербе Ушачаў; Езус на гербе Віцебска, святы Пётр на гербе Барысава, Маці Божая з Езусам на гербе Бялынічаў, святы Казімір на гербе Ружанаў, Арханёл Міхаіл на гербе Навагрудка.

Некаторыя з вас, дарагія чытачы, трохі наракаюць, што нашы заданні лёгкія, але, тым часам, дапускаюць памылкі. Таму на гэты раз пераможцамі сталі толькі дзве нашы чытачкі з Друі — **Вера Тумарэвіч** і **Насця Марцілёнак.**

Маленькі рыцар Беззаганнай

Смяшынкі-Весялінкі

Няўмелы сабака

У парку, дзе выгульваюць сабак.

— Паглядзіце! Ваш сабака гоніцца за кімсьці на ровары!

— Не можа гэтага быць! Мой сабака не ўмее ездзіць на ровары!

Крыжаванкі

ЦІ ВЕДАЕШ ТЫ СВАЮ КРАІНУ?

СВЯТЫНІ БЕЛАРУСІ

Сябры!
Вы бачыце тут выявы розных беларускіх святыняў. Напішыце, як яны называюцца, дзе знаходзяцца і што іх усіх аб'ядноўвае.

5 *Рэбус*

I

Бусел — птушка свойская

Ну, хто згодзіцца з тым, што бусел — свойская птушка? Хто і калі бачыў яго сярод свойскіх птушак ды жывёл?

Але не спяшайцеся пярэчыць! Бо айцец Часлаў Курэчка з Росіцы, што на Верхнядзвіншчыне, мінулым летам даказаў менавіта гэта: бусел можа быць свойскім! А адбылася тады вось якая гісторыя.

Паехаў айцец Часлаў наведаць сваю парафіянку, бабулю Лёню, у адну з вёсак росіцкай парафіі — у Ворзава. А бабуля і пабедавала яму, што ўчора зваліўся з буслянкі маленькі буслік. А вышы-

ня ж не абы-якая! Дык і скалечыўся, бедачына... Каб не загінуў...

Айцец Часлаў агледзеў малечу, загарнуў гаротніка ў анучку дый забраў ад бабулі. «Паспрабуем палячыць недарэку», — паабяцаў бабулі, а тая толькі ўзмахнула рукамі ад радасці, бо ведала, што ў добрыя рукі трапіла птушанё.

Так буслік Кляк (такое імя даў яму айцец Часлаў) стаў жыхаром Росіцы. Айцец Часлаў паказаў пацыента ветэрынару. Той выпісаў патрэбныя лекі. Нейкі час буслік з яркімі плямамі на спіне ад зялёнкі куляўся ў адведзеным яму катушку. І пакрысе акрэп, набраўся сілаў.

Дый не дзіва: айцец Часлаў карміў свайго выхаванца 4–5 разоў на дзень. Карміў і размаўляў з птушаняткам. А той еў сабе, клекатаў пацiху ды падрастаў. І ў хуткім часе пачаў радасна адгукацца на сваё імя.

Да Кляка часта прыбягалі дзеці, кармілі, гулялі з ім. Дый дарослыя таксама палюбілі вясковага выхаванца. А ён падрастаў сабе ды купаўся ў людской любові. І настолькі ўзмужнеў, што пачаў паціху-памалу і на крыло ўзнімацца. І аднаго разу паклікалі Кляка ягоныя суродзічы, запрасілі да сябе...

Так скончылася гэтая прыгожая гісторыя пра светлае сяброўства параненай птушкі з людзьмі. Яна яшчэ раз паказала, што сапраўдная любоў здольная рабіць цуды!

Ірэна Задарожная

Рубрыку вядзе
Марыя Ганчаронак

Нашы рукі да працы гатовы

Вясёлка

Кладу вясёлку Маю на воблаку, і будзе яна знакам запавету паміж Мною і паміж зямлёю (Быц 9, 13).

Мае дарагія! Лета — цудоўная пара, калі мы можам, як ніколі, захапляцца прыгажосцю прыроды. Мяне больш за ўсё захапляе ВЯСЁЛКА. Вясёлка — гэта з'ява, якую можна ўбачыць пасля дажджу або перад ім. Яна выглядае, як дуга, складзеная з розных колераў.

Вясёлка — гэта не толькі вельмі прыгожая прыродная з'ява, але таксама і адзін з сімвалаў Старога Запавету. Гэта — мост паяднання паміж Богам і людзьмі, сімвал міру і згоды.

Прапаную вам, сябры, зрабіць вясёлку сваімі рукамі. Для гэтага нам спатрэбяцца:

- добры настрой;
- кавалачак ваты;
- каляровая папера ўсіх адценняў вясёлкі;
- канцылярскі клей;
- нажніцы;
- стэплер;
- лінейка;
- аловак.

Вы гатовыя? Усё вельмі проста! Спачатку бярэм нашыя рознакаляровыя аркушы, аловак, лінейку і нажніцы. Нам трэба зрабіць 7 палосак рознай даўжыні наступным чынам:

чырвоная (2,5 см х 29 см);
аранжавая (2,5 см х 27,5 см);
жоўтая (2,5 см х 26 см);
зялёная (2,5 см х 24,5 см);
блакітная (2,5 см х 23 см);
сіняя (2,5 см х 21,5 см);
фіялетавая (2,5 см х 19 см).

Складваем іх, пачынаючы ад самай большай, а краі палосак замацоўваем стэплерам. Бярэм некалькі кавалачкаў ваты і робім з іх аблокі, прыляпіўшы на краі вясёлкі клеем. Атрымалася вясёлка!!! Праўда, дзеці, разам з якімі мы рабілі такую вясёлку, настолькі ўзрадаваліся частковым вынікам сваёй працы, што на воблакі ў іх ужо не хапіла часу, бо не цярпелася сфатаграфавацца з вясёлкай. Але мне здаецца , што з воблакамі ўсё ж было б яшчэ прыгажэй.

Галерэйка

"Цела Хрыста".
Яна Сапега, г. Полацк.

"Святыя Дары".
Вераніка Цецярук,
г. Полацк.

"Наш касцёл".
Яўгенія Асока, г. Полацк.

"Эўхарыстыя".
Наташа Багрэц, г. Полацк.

"Нядзеля. Усёй сям'ёй ідзём у касцёл".
Ганна Васілеўская, 5 гадоў, г. Навапалацк.

"Святыня
ў Полацку".
Арцём Багрэц,
г. Полацк.

"Ягнё".
Алёна Багрэц, 6 гадоў, г. Полацк.

У афармленні матэрыялаў нумара прымалі ўдзел юныя мастакі з ДУА «Гімназія-каледж мастацтваў імя І. В. Ахрэмчыка» (майстэрня Г. Хінкі-Янушкевіч).